

EL BE NEGRE

SETMANARI SATÍRIC.

Per Nadal,
cada dia un raig

Any II - Núm. 79

Barcelona, 20 desembre de 1932

Preu: 20 cèntims

La carrera de ministre

El senyor Companys va a Madrid a cercar una cartera

Madrid, 17. — Ha arribat, procedent de Barcelona, el senyor Lluís Companys. Interrogat per un redactor de l'Agència Mencheta, no ha declarat res d'interessant.

Interrogat, després, per un redactor d'«El Sol», ha respost en termes semblants.

Preguntat, més tard, per altres periodistes, s'ha escabullit per l'estil.

Tot Madrid es demana: —¿Què ha vingut a fer, el senyor Companys?

Corresponsal

Madrid, 17. — Ja se sap. El senyor Companys vol ésser ministre. Amb aquest motiu, el senyor Grau Jassans ha rebut infinitat de telegrams de felicitació, cartes d'encoratjament, i algunes factures.

Corresponsal

Madrid 17. — El senyor Companys vol ésser ministre perquè diu que ara jue va a començar d'actuar la Comissió del traspass de serveis de l'Estatut, Comissió que es proposa fer la llesca a Catalunya, cal que al Govern hi hagi un ministre català que vigili i que controli les futures maquinacions.

El senyor Grau Jassans opina que tot això són romansos.

Corresponsal

Madrid, 18. — El senyor Azaña ha preguntat al senyor Companys si com a ministre català no n'hi havia prou amb el senyor Carner.

Corresponsal

Madrid, 18. — El senyor Companys ha contestat que no.

Corresponsal

Madrid, 18. — El senyor Azaña diu que s'hi pensarà.

Corresponsal

Madrid, 20. — El senyor Grau Jassans ha suggerit al senyor Azaña que si la proposició del ministre català no li semblava bé, que ell i els seus amics no tenien cap inconvenient en què el senyor Companys fos nomenat ministre en qualitat de base, de gallec o d'andorrà.

Corresponsal

Madrid, 20. — Les darreres impressions són que el senyor Joan Casanoves haurà de continuar no presidint el Parlament català.

Corresponsal

Una altra jornada històrica

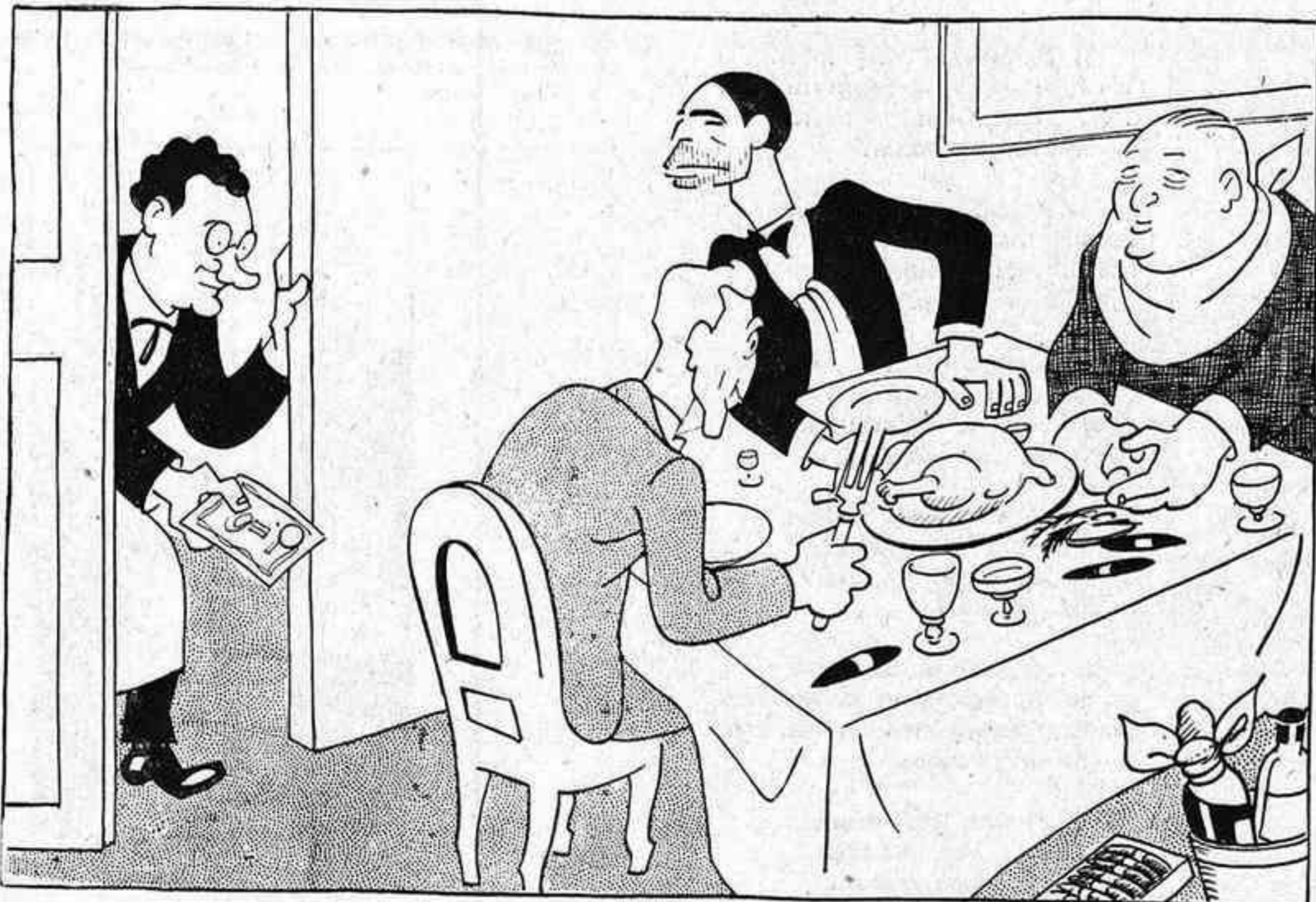
La setmana passada varen desaparèixer del guarda-roba del Parlament de Catalunya, sense que hagi estat possible retrobar-los, un barret, un abric i un paraigua.

Descartada la versió dels primers moments, segons la qual s'assegurava que el senyor Grisó havia assistit aquella tarda al Parlament, hom s'ha perdut en un mar de conjectures i de suposicions. L'absència de diputats radicals fa més porós el misteri.

Homenatge misteriós

S'ofereixen cinc mil pessetes en espècies al que endevini qui i per què va organitzar el sopar d'homenatge d'ara fa quinze dies al senyor Serra Hunter.

El rector de la Universitat, especialment, agrairà les informacions que se li donguin sobre aquest fet singular.

LA FELICITACIÓ DE NADAL

—Aquí no donem propines!

El problema dels atracaments

El Sr. Ibàñez creu que els ciutadans han de secundar la policia a no fer res.

Anàvem a ocupar-nos de la inqualificable campanya que es mena per part d'un sector indocumentat de la premsa diària amb motiu dels atracaments de què diuen ésser víctimes ciutadans després de què per a desprestigiar a qui fos serien capaços de fer el que fos, quan es presentà a la nostra Redacció una comissió que, deixant amablement les pistoles damunt la taula, i preguntant-nos que posseïm les mans en l'aire, ens manifestà que la seva intenció no era altra que celebrar un interviu per tal d'acabar amb les insidies de què constantment eren víctimes uns treballadors, modestos, però actius, que no tenien altra aspiració que guanyar-se bé i honestament la vida.

—Nosotros — digueren — no queremos otra cosa que ganarnos bien y honestamente la vida solucionando en lo posible la crisis por que atraviesa la industria. Se nos ha juzgado (de instrucción) mal, atribuyéndonos molestias que están muy lejos de nuestro espíritu — digué un altre dels comissionats. — Si llevamos armas es sólo y únicamente para garantizar nuestras vidas y los ciudadanos pacíficos, si lo fuesen, comprenderían que no es otra nuestra intención.

—Ustedes comprenderán— digué

un tercer—que la exacción del tributo que la sociedad burguesa nos debe, no podemos hacerla más que por vía de apremio, y para esto no tenemos otros medios coercitivos, no habiéndonos podido poner de acuerdo con la agencia ejecutiva que tiene monopolizadas estas funciones, por cuestiones de trámite.

—No crean nada de lo que se dice. Se exagera mucho; convencidos de que no les hemos de contradecir, y en esto se equivocan, los denunciantes declaran que llevaban encima el oro y el moro. Esto, en el mundo de los negocios, es conocido por bluff. Precisamente el retraimiento que se nota en el mercado es la nota característica de la temporada, y si los poderes públicos no se esfuerzan por establecer la confianza en el país, veremos muchos los que nos veremos obligados a abandonar los negocios, con gran merma del giro, que, como usted no ignora, es el alma del comercio.

—No, por este lado, se hacen todos los esfuerzos posibles, y yo no podemos quejar. Es el ciudadano el que no responde y sobre todo la prensa, que nos presenta como unos vulgares criminales.

—Es por esto que hemos tenido el gusto de visitarlos, para que informen a sus lectores con conocimiento de la situación.

—...?

—¡Claro que pueden visitarle! ¡Y que les recibirá muy bien!

—Els nostres visitants donaren una mirada damunt la taula i, referint-se a una pila de papers, digueren:

—Facturas?

—Sí, per cert que no les hem cobrades encara.

—Si, hombre, la crisis. Nada, que otro día será.

—El donant-nos uns copets amb les culates de les pistoles, s'acomiadaren amablement.

EL QUE ENS DIU EL SR. IBANEZ

Tan bon punt haguérem anotat l'anterior conversa, vàrem córrer al despatx del cap superior de Policia.

El senyor Ibàñez ens rebé amablement.

—...?

—Todo son habladurias. Lo cierto es que la policia no encuentra asistencia en los ciudadanos. O, si no, fíjese usted bien: siempre que tiene lugar un atraco, los ciudadanos, en vez de reaccionar,

(Acaba a la pág. 2, col. 1)

TERRIBLE DILEMA

“¿Els diners que donem a una amorosa, hem de regatejar-los a un diputat?”

En el número de La Humanitat corresponent a dimecres passat, a la pàgina 5, sota el títol de «Impressions d'un ingenu» i damunt del pseudònim de «Càndid», sota el qual s'amaga, per escampar les més baixes insidies contra els que li donen el pa, el senyor Lluís Capdevila i Monocle, parlava de la decisió del Parlament d'assignar als honorables diputats la quantitat de mil pessetes en un to que, no solament traspuava la més baixa enveja, sinó que delatava d'una manera palesa el color punyent que el redactor en cap i cua de La Humanitat, radical de cor, sentia de veure com els seus correligionaris derrotats s'havien hagut de quedar a fora de les dietes i del Parlament. La impressió penosíssima que produí l'article no resultà pas palliada pel fragment que nosaltres reproduïm per veure de treure-li el regust, ans, potser, al contrari, ja que feia ressortir més la punyent decepció.

Després de parlar de les dretes, dels senyors Vallès i Pujals, Tallada i Espanya, del jornal d'un aprenent d'adroguer, de l'ombra de Shylock, de l'ombra del senyor Esteve, el senyor Lluís Capdevila i Monocle deia:

Després de tants sacrificis, de tant quedar-se afòmics en els mitings, de tant viatjar i anar amunt i avall, talment com si estiguéssim empeltats de maleta, i, públicament, davant de les dames guaites de la tribuna — a les quals ja no podran mirar mai més —, se'ls posava preu! I el preu es discutia!

—...?

—¿Els diners que donem a una amorosa, hem de regatejar-los a un diputat? ¿Es que un diputat no és, almenys, tan útil com l'amorosa criatura, que en un rampell d'entusiasme ens abraça i ens diu «lladre», «moniato» o qualsevol altre nom igualment amable i delicat?

La discussió, el regateig—francament, ho he de confessar—em semblà d'un antipatriotisme repugnant. Per patriotisme, per patriotisme precisament, per patriotisme, hauríem de voler que els nostres diputats cobressin més que els altres. No mil pessetes! ¿Què vol dir mil pessetes? Mil pessetes són una misèria, senyors! Jo, per exemple, no fóra diputat per menys de cinc mil pessetes mensuals: cinc mil pessetes, torre a la Bonanova, gas, aigua, electricitat, un automòbil i tortell el diumenge. Que consti: jo, Càndid Bonastre, amb domicili a Barcelona i amb cèdula de setèma classe, no rebaixo res.

85.000 pessetes mensuals i ni una pels ideals del senyor Lluís Capdevila! La cosa és excessiva. I pensar que per aquesta quantitat misèrrima hi ha tants burgesos que es poden fer dir «lladre» i «moniato» sempre que volen!

—Veu? Segui... seguiu... Mal temps, oi? Miri, jo, ahir em vaig refredar. Havia sortit sense paraigües i em vaig trobar am aquell ruixat tan fort. Em va agafar ben desprevingut.

—¿I de què li sembla que ve aquest mal temps?

—Les causes són diverses. Generalment, les pressions atmosfèriques hi influeixen molt. Però n'hi ha d'altres. En temps de la meua joventut, i ben després encara, teníem a casa nostra un pluviogen poderosíssim que era difícil de controlar: el pluviogen Gual, que quan es posava en activitat per mitjà d'una estrena o algun altre acte, provocava un buit tan intens, que precipitant-s'hi el vapor d'aigua de l'atmosfera, originava pluges intenses. Aquestes pluges, però, volien ésser de poca durada, perquè també eren de poca durada les fases d'activitat del pluviogen, i quan aquestes darreres jo li havia atribuït la seva causa. Els símptomes eren els mateixos; però hi havia alguna cosa...

Miri, ja li ho diré. Que ploués, ja m'ho esperava quan la ràdio va radiar la traducció d'«El Malalt Imaginari» de Molière, feta pel senyor Adrià Gual. Però quan vaig veure que la cosa no s'acabava vaig comprendre que hi havia quelcom més. És veritat que en «El Malalt Imaginari» Molière s'hi va morir; però la traducció del senyor Gual, per aquest cantó, podíem estar segurs que havia perdut tota virulència. Havia d'haver-hi un altre factor. I no m'equivocava. Miri.

I el gran meteoròleg ens ensenyà un cartó on hi havia enganxats un retrat de la senyora Au-

TRENTA ANYS DE CATALANISME I D'HONRADA ADMINISTRACIÓ

En Duran i Ventosa.—Quan la Lliga manava, aquestes coses no passaven.

rea de Sarrià i un retrat del senyor Ambrosi Carrion.

—Miri. Ací ho té: Adrià Gual va determinar la condensació inicial; però el fet que ja en tinguem un tip indica ben clarament que la persistència de les pluges es deu a l'actuació d'aquells apreciables artistes, dels quals, pel pes, (brut i net) no per altra cosa, també n'hi ha un tip.

D'ara endavant—acabà el doctor Fontserè—totes les probabilitats fan creure que el poder pluviogen ha passat, des del senyor Adrià Gual a la senyora Aurea de Sarrià i el senyor Ambrosi Carrion, parella ideal de la qual es poden tèmper les més grans catàstrofes.

Els atracaments

(Ve de la 1.ª pàg.)

se asustan. Si en vez de asustarse reaccionasen, la situación sería muy otra. Pero la fuerza pública se encuentra desamparada en el cumplimiento de su sagrado deber. No hay sino fijarse en que los atracos se producen siempre a espaldas de la policía. Es evidente que no es la policía la que puede vigilar a los ciudadanos, porque no los conoce, sino éstos los que pueden colocarse bajo la protección de los policías, cuyos bigotes y continente marcial son una garantía de seguridad.

En una palabra, si los ciudadanos, como la policía, no se encontrasen nunca en el lugar de los atracos, éstos, faltos de objeto, no se producirían. Pero el ejemplo de la policía no es seguido y de todos son conocidas las lamentables consecuencias. Por esto no es al atracador, pobre diablo las más de las veces, al que conviene castigar, pues es tan difícil demostrar que un ciudadano es atracador como que otro es atracado, y por esto, hasta que las leyes no determinen el castigo que corresponde al atracado, el atracador no podrá ser castigado más que con suspensión de empleo y arma por quince días.

Digan ustedes que es preciso que los ciudadanos reaccionen, pues de otro modo la policía se verá desamparada totalmente en la dura misión que se le impone y tendrá que acogerse a la caballería, nunca desmentida, por otra parte, de la gente maleante.

Com pot veure el lector per les anteriors manifestacions, el millor que pot fer és reaccionar i no passar per altres carrers que per aquells on hi hagi força pública, a menys que sigui un atracador. En aquest cas ho deixem a la seva discreció.

Què és la neurastènia?

Els excessos de tota mena, els disgustos i les contrarietats donen lloc a un afèbliment del sistema nerviós, la qual cosa es tradueix en insomnis, falta d'apetit, rodaments de cap, malestar, símptomes tots ells de neurastènia, que es vencen amb tanta major rapidesa com més de pressa s'ataca llur origen per mitjà de l'energic reconstituent Fosfo-Glico-Kola Domènech, el qual retorna en pocs dies el benestar i els desigs de viure. Venda: Lab. Domènech, Ronda Sant Pere, 71, i farmàcies.

CASA BON TEMPS

QUINTANA, 7 BARCELONA. TELÈFON 16102

ESPECIAL PER A MENJAR OSTRES FRESQUES PEIXOS I MARISCS

amb el cor a la mà.

ELS HONORS MILITARS AL PRESIDENT DE LA GENERALITAT

Amb motiu d'haver estat concedits honors militars al President de la Generalitat, el secretari del President, senyor Alavedra, ha enviat una nota circular als directores de tots els diaris barcelonins pregant-los que prestin al cas tota l'atenció que mereix i que, sobretot, vigilin que en els respectius periòdics no surti l'errada d'impremta, tan fàcil en aquest cas, de confondre honors militars amb horrors militars, tan coneguts a la guerra i que tan justament combat el regidor mexicà i de Barcelona, senyor Bertran de Quintana.

Déu els ho pagarà.

LA VAGA FERROVIARIA I ELS RADICALS

—Què fa?
—Vull parar els trens.
—Compte que no l'atropellin!

INDISCRECIIONS

Divendres de la setmana passada, al migdia, «Ràdio-Barcelona» va retransmetre des d'un palau de Montjuïc les trifulgues sonores que cal realitzar per tal de convertir un film parlat en alemany, en film parlat i «tocat» en espanyol.

En un dels molts intermedis d'aquesta radiació i possiblement degut a un comprensible descuit de l'home encarregat de vigilar el micròfon, hom pogué delectar-se amb aquesta familiar explicació: —¿Pero dónde está el Sr. Barverera?

I una altra veu li responia: —El Sr. Barverera està en el water.

Després dels abrandats i radiotelefònics parlaments polítics de l'Angel (laic) Samblancat, no havíem escoltat res de tan selecte.

RESTAURANT

«El Be Negre» diu... ES EL MILLOR

Rbla. del Mig, 19 - Plaça F. Macià, 3

NADALENQUES

—Al Parlament vull anar. Vols venir, bon esquerrà? Vols venir, bon esquerrà? —Nem-hi a badar!

—En Macià és el President. Fem-li tots acatament, fem-li tots acatament. —Que està content!

—Al darrera hi va en Gassol. Canta com un rossinyol, canta com un rossinyol. —No és cap mussol.

—En Pere Comes Calvet és afable i tot grasset, és afable i tot grasset. —Tira peixet!

—Li va darrera la passa en Companys amb la Rabassa, en Companys amb la Rabassa. —Quina fardassa!

—Casanelles, tot mudat, ve polit i ben planxat, ve polit i ben planxat. —Quin potentat!

—Terradelles, somrient, ens saluda amablement, ens saluda amablement. —Es molt atent!

—En Xirau Palau, seriós, va cap cot i cavil·lós, va cap cot i cavil·lós. —Es un colós!

—També s'acosta en Lluhi, engravenat fins allí, engravenat fins allí. —Quen secardí!

—Segueix en Rossell Vilà amb un plat de bacallà, amb un plat de bacallà. —Suquem-hi pa!

—En Fontbernat ve cantant, tot content i renegant, tot content i renegant. —No el tancaran?

—En Palacín fa el senglar, provoca i vol insultar, provoca i vol insultar. —I el fan callar!

—El qui és bo és en Bru Jardí. Un àngel, un serafi, un àngel, un serafi. —Sembla un garrí!

—I altres, altres, infinits, segueixen tots eixerits, segueixen tots eixerits. —I decidits!

—N'hi ha de tots els estaments. N'hi ha d'ases i intel·ligents, n'hi ha d'ases i intel·ligents. —Fins de pudents!

—Prò el que no em fa gens de goig és aquest que té el mal roig, és aquest que té el mal roig. —Es que és ben boig!

—Al Parlament tots anem, i a la Lliga ens cruspirem, i a la Lliga ens cruspirem. —I cobrarem!

—Que tremolin els Durans, els Tallades, i els restants, els Tallades, i els restants. —Quins sagristans!

—Perquè és nostre l'Estatut, i aquests que ens han combatut, aquests que ens han combatut. —Ja han ben rebut!

A LA TERCERA, COLL A TERRA

Els senyors que componen el jurat del «Premi Folguera», premi de la poesia, també de cinc mil pessetes, que s'ha d'adjudicar a començaments de l'any que vé, han acordat que no volen fer el ridícul de cap de les maneres i que des d'ara anuncien que el Premi serà per al senyor Josep Maria de Sagarra.

Davant d'això, l'autocrític governativa ha pres les oportunes disposicions per evitar alteracions de l'ordre públic.

EL SOU DELS DIPUTATS

—El renunciaran?
—Calli, home! Ara resulta que el sou és irrenunciable.

AQUESTA CULTURA!

Durant un dels darrers partits de «tennis» per a la Copa Viena, jugats al «Porpeya», un periodista restà meravellat de l'interès amb que anava passant de mà en mà entre el públic un llibre luxosament editat. El nostre amic es cregué en el deure d'abocar aquesta frase optimista al primer que volgué escoltar-la:

—Vaja, per fi els llibres penetren a les pistes de «tennis»... Lloada sia la cultura!

I estem segurs que l'exclamació hauria estat encara més extensa i abrandada si en aquell precís instant una senyoreta no hagués aixecat tranquil·lament la pseudocoberta per extreure'n del fons un parell d'inofensius caramels de menta.

LA VIDA GALANT

L'apassionat, tropical i inflamable pintor, crític i conqueridor Julio Borrell, inspirador d'aquella magnífica tela «14 d'Abril», i autor del colorit de la pròpia barba, visitava l'altre dia una exposició Pidelassera.

Com sigui que un seu amic notés les llambregades terribles que Julio adreçava a un «Retrat de senyora» amb toilette de soirée, aquest intentà abreure'l al mig de la sala, tot presentant-li un «Retrat de jove» indiscutiblement la millor de les obres exhibides.

—Esplèndid! Magnífic! —exclamava maquinalment Julio.

En efecte. Al dia següent pujava les escales de can Pidelassera i li preguntava dades sobre aquell «Retrat de jove». També, com aquell qui no fa res, intentà inquirir quelcom sobre les altres teles de l'exposició i llurs models.

¿Qui vol comprar la Villa Denise?

Sota aquest mateix títol, «La Vanguardia» de dimarts passat publicava, cobrant, un anunci que nosaltres volem reproduir, de franc.

Deia així: Es per a vendre a Prats de Molló (Rosselló-França) la villa Denise a on fou detingut el Coronel Macià. Es compon d'una torre, 8 habitacions amb llurs mobles, parc, jardí, anexo W. C., garatge. Aquesta casa històrica es cedeix al preu de 55.000 pessetes. Escriure: Agència Havas núm. 411, PERPIGNA (França).

Sembla que el consell polític de la Lliga Regionalista ha decidit comprar aquesta casa, al preu que sigui. Exigeixen, això sí, una petita condició: que, junt amb la casa, hi vagi comprès el propi senyor Macià.

En saber-ho, la Comarca ha anunciat que prendrà uns acords que faran esgarriar.

LA BORSA LAVIDA

COTITZACIONS

Vida Priyada	5.000
Dietes Jurat	250
Evolucions Aurea	0'10
Aiguats Gual	3.000
C. D. Espanyol	2 a 0
S. A. Atracadors Associats	3.000
EL BE NEGRE	50.000 exemplars

El paper que s'ha cotitzat més alt aquests darrers dies—excloent el nostre—és el Viladomat; els Aiguats Gual, com el seu nom indica, han pujat també considerablement, amb greu perjudici per l'agricultura. El Partido Radical, en canvi, ha pujat al crematori municipal sense ni tan sols exhalar un d'aquells silencis que un temps no gaire llunyà constituïren la flaca del «caudillo». De tots els valors assenyalats, l'enumeració dels quals allargaria excessivament aquesta secció, el més sensacional, però, el que ha sorprès més favorablement els borsetes consumats, és el 2 a 0 obtingut per l'«Espanyol» contra l'«Atletic» de Bilbao, proesa que mai no han pogut aconseguir valors esportius excel·lents considerats a les Corts (i no precisament Constituents).

NO TOSSIU

PRENEU

PASTILLES KLAM

TRES RALS CAPSA

LA PRIMERA US CONVENCERA

«Au Pingouin»

Bascuil·lers, 10 :: Telèfon 20013

CADA DIA, MENÚS EXQUISITS

MENÚ DE DIMECRES

A 10 PESSETES

Hors d'œuvres variats

ou Soupe Pavesse

Loup de Mer Grillé

Maitre d'Hôtel

Filet Mignon

Fromages

Fruits

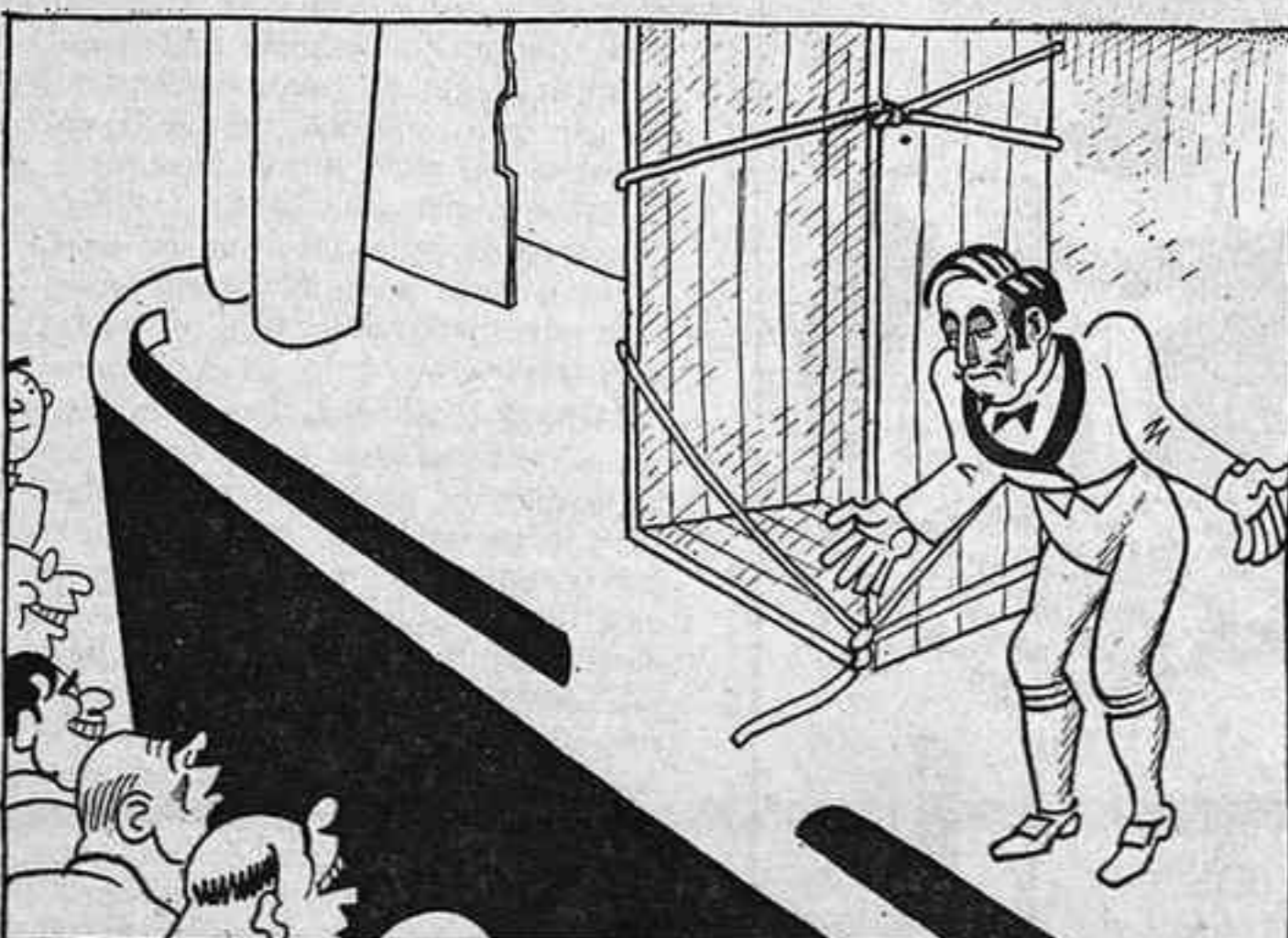
—Es indignel! Són uns estafes! Vosèts varen assegurar-me que em pagaríen!
—Sí... miri... faci's el càrrec que és un deute de guerra.

A una taula ben proveïda no hi pot mancar

XAMPANY LAVERNOYA

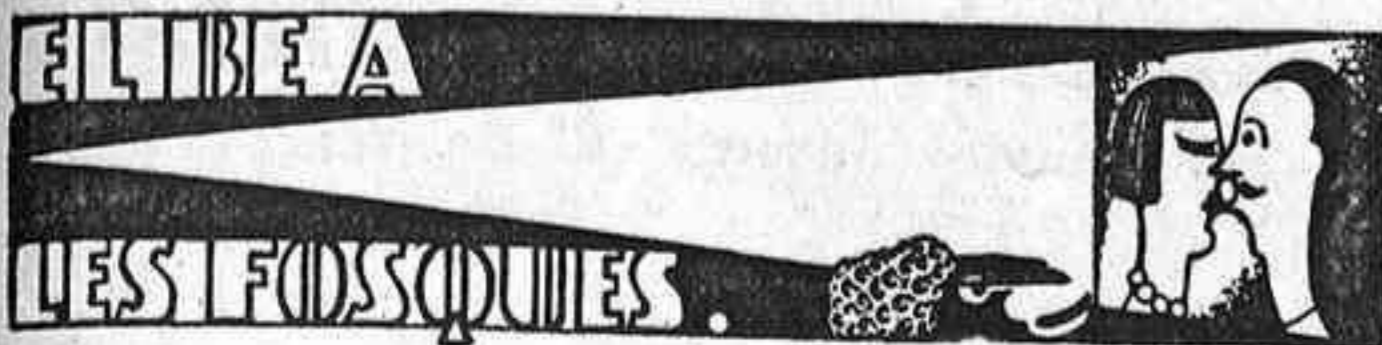
CAVES J. RAVENTOS ■ SANT SADURNI DE NOYA

PLAÇA DE LA REPÚBLICA, 7

PRESTIDIGITACIO I IL·LUSIONISME

—Tot i tenir la caixa lligada, el meu ajudant ha desaparegut.
—Que era en Grisó?

El diari de gasetilles cinematogràfiques Lea, que no perquè el títol inviti a fer-ho és llegit-hi ha destins ben desgraciats, tanmateix publica un avís a la segona pàgina que diu:

UN ESCANDALO QUE VA A DAR JUEGO. — En vista de que continúan las coacciones contra nuestro periódico, advertimos a los embozados que intentan rendir a un hombre que cumple con su deber — y al cual mucho deben — y dejar sin trabajo un número de familias obreras, que si no rectifican inmediatamente su actitud, pública y judicialmente les exigiremos las responsabilidades en que han incurrido y van a conocerse en toda España algunas cosas nada edificantes.

Sembla que els «embozados» són els llogaters de pel·lícules, redactors del text i dels anuncis que no publica el periòdic, que l'home que compleix amb el seu deure és el que no vol deixar projectar els films sonors perquè els llogaters no paguen dos milions anuals a la «Sociedad General de Autores Españoles», que no han de servir precisament (els milions) pels autors espanyols, que, pobres, seguiran morint-se de gana. Sembla, també, que el mucho que debent els embozados no són més que aquells dos milions; que el nombre de famílies obreres que quedarien sense feina si deixessin de publicar-se les setze pàgines en vuitau que té el bufó diari, és extraordinari, i aniria a engrossir el nombre de famílies que queden sense feina pel rigor governatiu contra certes publicacions excitants d'un format semblat, però més lleugeres. Finalment, sembla que les coses gens edificants que se sabran a tota Espanya, no es proposen pas de resoldre el problema de l'atur, perquè si s'ho proposessin, serien més aviat edificants, perquè tothom sap que quan es vol resoldre el problema s'edifica en comptes de desedificar. D'altra banda, sembla també que l'autor espanyol de l'advertiment, el que voldria seria edificar-se ell una torreta. El que hi ha, és que no li deixen.

pot agafar un avió i posar-se a volar fent acrobàcies (si en Canadues us el vol deixar, ben demanat). Però com que és millor veure-ho abans per no aprendre'n, val més que vegeu el film, que tindrà, a més, l'avantatge de fer-vos fer un tip de riure, que ja convé en aquest temps de donar propines.

URQUINAONA

TELÉFONS: 25627-24513

LA MÉS GRAN I LA MÉS HUMANA PRODUCCIÓ DE KING VIDOR

Dissabtes, diumenges i festius continua d'11 matí a 3'30 tarda. A qualsevol hora que vosst entri, un espectacle complet.

Al Catalunya fan també un dels films més divertits de Walt Disney, el pare de la rata Mickey. En el film, però, no hi surt la rata, sinó unes marietes que es diverteixen en un munt d'escombraries on hi ha de tot, quan es presenta un ocellàs que se les vol menjar. Elles li declaren la guerra, i els trucs i les armes que empen per venç'n podien ésser aprofitats per qualsevol potència si les potències no es preocupessin més de riure que d'altra cosa quan veuen un film com aquest.

Si voleu saber si els rics són desgraciats, aneu al Coliseum a veure «¿Qué vale el dinero?». Si sou rics veureu que no us podeu pas fiar massa del que teniu; però si sou pobres trobareu que això no us posa pas cap tros a l'olla. De totes maneres, és bo de saber que essent ric es poden passar penes, perquè així la gent no té tant d'escrúpols a fer-se rica.

«¿Qué vale el dinero?», és un film Paramount, i el senyor Bancroft hi fa aquelles coses extraordinàries que sol fer als seus films Paramount, la més important de les quals és suar com un desesperat perquè se li mor la dona, perquè se li mor el fill, perquè està a punt d'arruinar-se, perquè la filla se li casa amb la competència (que abans se li volia casar amb la dona) i perquè a l'últim, desesperat perquè veu que els diners no li serveixen pel que vol, fa enfonsar un vaixell que acabava de construir, i se'n va a viure amb la filla, la competència i els néts. I mentre en Bancroft sua, el públic, plora que plora, en surt descansat pensant-se que és una bona persona i que desprecia el diner. Però acosteuvos-li i demaneu-li un duro i ho veureu. I és que un film, per molt bo que sigui, i «¿Qué vale el dinero?» ho és molt, no arriba a tant. Y desgraciada de la Paramount si hi arribés, perquè ningú no l'aniria a veure.

Sense tenir en compte els perjudicis que podia causar, la Metro, amb aquest temps de pluges furioses i persistents ha tingut la pensada de presentar «Champ» a l'Urquinaona. La gent, que hi entra fugint del xàfec es troba a dintr amb el xàfec de les seves pròpies llàgrimes, i si quan surt cau un ruixat encara troba que plou poc. Ara, que els que no han anat a veure el film, no s'expliquen les inundacions, perquè, de ploure, ja ha plogut; però diuen que no n'hi ha per tant. I és que no han vist les llàgrimes que fa vessar aquest film que fan a l'Urquinaona.

Per encàrrecs de publicitat a EL BE NEGRE, adreçar-se a: Aribau, 139 - Telèfon 76307.

SALÓN CATALUÑA MADY CHRISTIANS Una mujer de mala fama. Una galant parisense com a punt central d'un gran escàndol en la Societat. EXCLUSIVA FEBRER & BLAY

Una guia sumariíssima del Museu de les Arts Decoratives

El flamant Museu de les Arts Decoratives, inaugurat diumenge en presència de les autoritats, sota el patronat de la Junta de Museus i sota el pis de la Residència Internacional de Senyorettes Estudiantes al Palau de Pedralbes, com tots els museus que s'estimen, té la seva guia, en previsió que un dia o altre tingui les seves joies artístiques.

De moment, però, la joia més artística és aquesta guia titulada «Guia Sumària», i d'aquesta guia, el pròleg, que es titula «Advertiments al Visitador» (Com es veu, el Museu espera la visita del visitador, de quina ordre? de quina germandat? Ah! Misteri! (De misteri la «Guia» n'és plena.) Comença la «Guia Sumària» amb un misteriós advertiment que diu:

«El Museu és visible tots els dies de la setmana, exceptuant el dilluns, per festa setmanal del personal.»

També s'exceptuen els dies de festa nacional o municipal. Durant aquests dies, el Museu, com es pot comprendre, és invisible. Misteri sobre misteri.

I encara, un altre misteri: «No és permès l'ingrés de bastons, paraigües ni paquets de cap mena, que els visitants hauran de dpositar a la porta d'ingrés, on els serà lliurat gratuïtament un número que els hi servirà per a demanar el retorn de l'objecte a la sortida.»

Si els bastons, paraigües i paquets no volen ésser dpositats, se n'haurien d'ornar.

Més avui diu: «La visita a les sales s'efectuarà generalment començant per la dreta.

EL CABALLERO DE LA NOCHE DEMÀ ESTRENA AL CAPITOL PRODUCCIÓ EN ESPANYOL

Els somnis sonors del Sr. Giralt

A la sessió de divendres passat el senyor Giralt s'aixecà, de sobte, com un sol home, i, abans de despertar-se, com de costum, demanà, molt emocionat, que el Consistori expressés el condol a la mare de Galán i a la vídua de García Hernández amb motiu de fer dos anys de l'afuèllament dels herois de la República.

Els companys de minoria, esverats, es miraven amb el temor que el senyor Giralt no acabés el seu discurs amb aquella frase feta de veïnat: «Mare de Déu, com passa el temps», i cuitaren a despertar-lo.

Camiseria CASTRO ESPECIALITAT EN CAMISES A MIDA SELECTE ASSORTIT EN CORBATES

Gran Cafè Espanyol CONCERTS DIARIS de 10 a 12 nit pel Quintet Vilalta TOTS ELS DIVENDRES Grans festivals d'orquestra i Concerts extraordinaris

Frivolitats

Per Nadal, qui res no estrena res no val. Per això EL BE NEGRE, que no sols val, sinó que sap el que es fa, estrenarà un parell de mitjons «Moltfort».

L'Angel Samblancat ha escrit uns pensaments laics i inèdits per al «Calendari del Mal Mot».

Sembla que el senyor Carles Soldevila fins es proposa deixar de guanyar el Premi Crexells 1933.

SALON DORÉ de la GRANJA ROYAL 24 desembre REVEILLON NOEL DORÉ 31 desembre SOPAR DE FI I COMENÇ D'ANY CRAZI BOYS ORCHREBTRA CARMELITA AUBERT

OLYMPIA RING BOXA Extraordinària Veïllada Nacional 5 GRANS COMBATS Güell - Miró Isidro - Nistal Torres contra Barbens Vitrià contra Sangchili GENERAL 2 Ptes.

Diumenge a la nit, el senyor Carles Esplà, sots-secretari de Governació, va anar al Teatre Poliorama a veure la companyia de l'Ortas que feia «Te quiero, Pepe» (A propòsit: ens hem asabentat darrerament que l'actor preferit del senyor Macià és també el senyor Ortas.)

Poca estona després, el senyor Esplà, que ha vingut a presidir la Comissió de traspàs de serveis de l'Estatut, discutia amb algú d'aquí sobre aquesta matèria. Com sigui que el senyor Esplà fes una mica el desentès, l'altre va dir-li: «Ara, no feu veure que veniu de l'hort, ara.»

Perdoni—respongué el sots-secretari i president—, perdoni; no vinc de l'hort, vinc de l'Ortas. Si no fos que aquesta anècdota és falsa, no tindria cap gràcia.

Teatre Victòria Avui nit i totes les nits L'EXIT DELIRANT LA DULZAINA DEL CHARRO Triomf dels eminents CANDIDA SUAREZ, JOAN ROSICH I JESUS MENENDEZ Exlt personal i definitiu de JAUME BORRÀS

Teatre Català Romea U NA DONA I DUES VIDES No deixeu d'anar a veure-la al Teatre Català Romea Companyia VILA-DAVI

GRAN TEATRE ESPANYOL

Companya de vodevils i espectacles moderns Primer actor i director: JOSEP SANTPERE Demà passat, dijous, 22. ESTRENA ESTRENA de la revista en forma de setmanari humorístic BARCELONÍ

«EL PAPITU» SANTPERE Redactor únic, JOAQUIM MONTERO Pàgines musicals, mestres DURAN, MAS, POU, QUIROS, TORRENS, VILADOMAT Nou i modern espectacle mai vist a Barcelona

Amb motiu dels darrers aiguats, Ràdio Barcelona va radiar la traducció que el senyor Adrià Gual té feta d'«El malalt imaginari», de Molière. Per evitar possibles i gairebé inevitables equivocacions, en Torresky va insistir en que, encara que semblés mentida, allò era una traducció de Molière. D'aquesta feta, «El malalt imaginari» ha entrat en període de gran gravetat. Es desconfia de salvar-lo.

Teatre POLIORAMA Rbla. Estudis, 9 - Telèfon 10775 Avui i totes els dies Segueix l'escoltant èxit de Muñoz Seca Te quiero Pepe Pròxima ESTRENA de JABALÍ de Muñoz Seca i Pérez Fernández Companya de comèdies còmiques de CASIMIRO ORTAS

OLYMPIA CIRC EQUÈSTRE Tots els dies formidable èxit de les 16 atraccions més emocionants presentades fins avui a Barcelona Entre elles: Serpentina l'home de goma; Germans Kismis amb els seus arriscats exercicis amb un avió; El domador Ronzard amb els seus ferotges lleons; L'elefant màgic; Els 6 Hústreis, els 6 homes de la mort, etc. Ahir debutaren Vilall i Partener i Trio Bel Air Tarda a les 4 Nit a les 10

Esperonada per l'èxit d'en Grock l'empresa del Tivoli ens ha portat Maria Valente. La senyora Valente sap el que es fa, i això no és poc. L'interessant fóra que ho sabessin els que van a veure-la. La senyora Valente se les entén amb la música i amb la caricatura; caricatura de la dansa. Però el públic no està gaire per músiques. Prefereix, amb raó, les caricatures. Doncs bé: la senyora Valente dona una ració abundant de música i una molt curta de caricatura. Primer contratemps! És dir: segon contratemps. El primer, en realitat, que és el pitjor, el constitueix John Bux. John Bux, que té molt bones comes i escassa comicitat, s'estenta a utilitzar cada dia menys les comes i a dedicar-se més a les fantasies còmiques. Ell hi surt perdent més que ningú. Ell i, en aquesta ocasió, l'atracció a la qual, amb els seus nois, hauria de servir de marc. I és clar, el públic... I l'empresa, naturalment.

HOLLYWOOD BAR-DANCING Carrer Nou de la Rambla, 105 Telèfon 17033 Totes les nits de 12 a 4 i festius de 7 a 9 (aperitius) colossal èxit de la DEMON'S JAZZ Orquestra completa Grans atraccions en la pista

PUBLI CINEMA Passeig de Gràcia, 57 Telèfon núm. 29681 SESSIÓ CONTINUA de 3 a 8 1/2 i de 10 a 12 Localitat única, seient i pesseta EQUIP SONOR Noticiaris, Reportatges i Documentals «FOX» R. C. A. Demà nou i important programa Photophone

Si el dibuixant Benigani va al Capitol a veure una pel·lícula que en diuen «Zombie o la legió de los hombres sin alma» (no es tracta de cap drama de Folx Igrúrbide ni d'Amichatis), en quedarà tan esgarriat que mai més no li tornaran a entrar ganes de treballar, que ja és dir.

Resulta que a Haití quan es mor algú me'l desenterren, li donen corda i el fan treballar com un negre, perquè, com que és mort, no se n'adona. D'aquesta manera, allò de l'etern descans, el R. I. P., el E. P. D. i altres recomanacions que es posen a les esqueles i a les làpides, són lletra morta, si ens podem expressar amb tanta exactitud. Però en el film resulta que l'empresari de treballs fúnebres es vol aprofitar tant que a l'últim hi ha qui s'adona de l'abús perquè per aquest procediment li han pres la dona i acaben de prendre-li el pretendent de la dona i tot. I és aleshores que demana consell a un capellà protestant i tots dos se'n van a les ruïnes d'un castell gòtic que hi ha per aquells tocols, i fan que tota la pandilla vagi fent el salta borni que hi ha un rec i un després de l'altre se'n vagin a can Pistras. La noia, és clar, com que no era morta, perquè si hagués estat morta s'hauria acabat el film massa malament, torna en si i suposem que tot acaba bé perquè com que els rivals ja són ben difunts, el marit no pot tenir-hi res a dir.

Si no sabeu de volar i voleu volar sense saber-ne, aneu al Catalunya a veure «Diablos Celestiales», i veureu que qualsevol

TÍVOLI Un film d'alt interès dramàtic EL GUELMOUNA, Mercader de Arena JEAN TOULOT KAISSA ROBBA

Ovelles esgarriades

Una ciutat i dos noms

Retallem el següent de «La Publicitat» de dimarts de l'altra setmana:

TROTZKI HA ARRIBAT A ESTAMBUL

Estambul, 12.—Avui ha arribat el vapor «Adria», en el qual ha fet el seu viatge de tornada Lleó Trozky. — Fabra.

I A CONSTANTINOBLA

Constantinoble, 12.—El senyor Trozky ha arribat a les 22'30. Ha declarat que se sentia feliç de tornar a Turquia. — Fabra.

Da manera que Trozky va arribar el mateix dia a Estambul i a Constantinoble. No ens sorpren, tenint en compte que «La Publicitat» es publica a Barcelona i a Barcelona.

Els terribles bombers

Un titular de «La Publicitat» de diumenge, en la informació del complot irigoyenista de l'Argentina:

Esclata un dipòsit clandestí de bombers

Devien esclatar d'indignació.

Lògica

Decididament, avui toca el rebre a «La Publi». Heu's aït un retall del dia 13:

INCAUTACIÓ D'UNS DOCUMENTS FEIXISTES

Sembla que la policia ha aconseguit incautar-se d'un feix que conté una documentació referent a l'organització i a les activitats dels comunistes a Catalunya.

I és clar: com que els documents comunistes es trobaven en un feix, varen resultar feixistes.

Enemics de la República

A despit de que la més tèrbola de les seves campanyes tendencioses ha estat descoberta per EL BE NEGRE, «La Vanguardia» persisteix en la seva tasca criminal. El dia 14, sense anar més lluny, encapçalava, cínicament, una informació amb aquests titulars:

MEJORA LA SITUACIÓN EN OVIEDO. CONTINUA IMPERANDO EL TERRORISMO. TIROTEOS, PETARDOS Y BOMBAS QUE ESTALLAN.

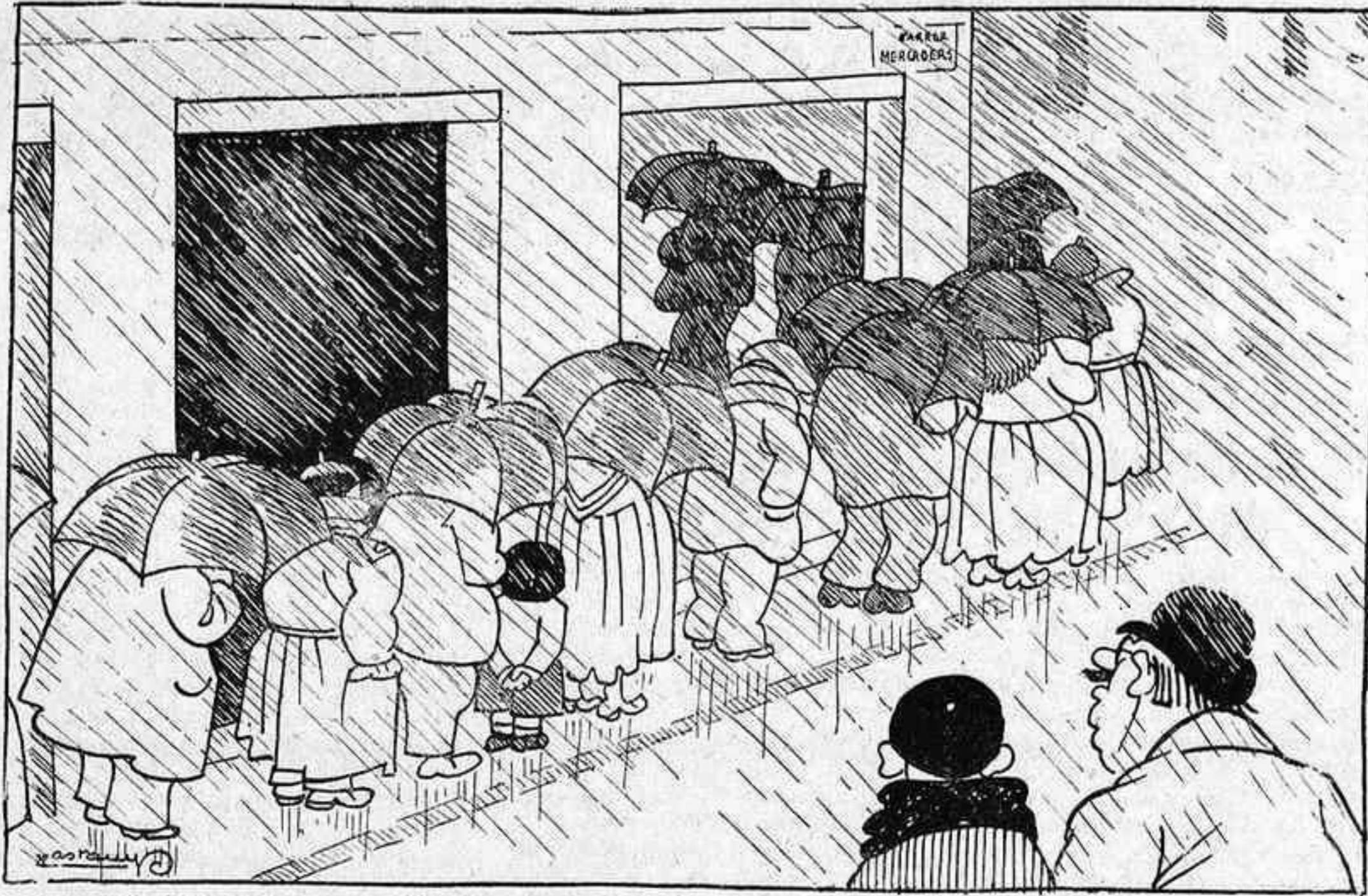
¿I d'això en diuen millorar la situació? Ah!, aquests francmaçons...

La mala premsa

En la pàgina femenina del «Ciero», del dia 9, apareixien dos gravats. L'un representava un lit parat, una tauleta de nit i una catifa. L'epígraf deia: *Detalle de cuello de «sport»*

En Faltra hi havia el bust d'una noia preciosa, i a sota deia: *Modernísimo cuarto de dormir*

Indecents!

—Que reparteixen sopa als pobres?
—No; són contribuents que van a pagar la cèdula.

MALES COMPANYIES

Els atracadors i els cobradors dels Ferrocarrils Catalans

Tal com vénen anunciant els diaris de la dreta, l'esquerra i l'extrema dreta, els cobradors dels «Ferrocarrils Catalans» segueixen batenent el record en matèria d'atracaments amb la consegüent alarma i apassionats comentaris dels que llegeixen les seccions que a corre-cuita s'ha vist materialment obligada a dedicar-los la nostra premsa.

I resulta agradable aclarir que tot això que a primer cop de vista presenta les característiques més tenebroses, analitzat freda i serenament es converteixi, en canvi, en una tasca de sòlides realitats pedagògiques.

Si, hem dit pedagògiques i ho repetirem totes les vegades que els hi calgui a vostès i al senyor Rovira i Virgili; els humils atracadors de la nostra ciutat, amb aquesta mostra de magnífica insistència suava evidenciada és evident que no pretenen altra cosa que crear uns virtuoses, uns mestres, uns *gentlemen* si tan voleu, en l'art — no massa simplíssim com sembla—del deixar-se atracar. Perquè, qui s'atreveix a negar-nos la magnífica experiència adquirida pels cobradors dels «Ferrocarrils Catalans» després dels diversos i variats sistemes d'atracament de que els han fet objecte?

Aquests populars cobradors han assolit un grau tan perfecte de serenitat, es produeixen amb tanta eloqüència i és tan càlida i aplomada la seva veu en el precís moment de deixar-se atracar, que dubtem que cap actor aconseguixi tan sols assimilar-s'hi. Els diàlegs sembla que es produeixen així:

Atracadors. — Vostès fan carra d'ésser cobradors dels «Ferrocarrils Catalans»... ¿Oí que ho endevinem?

Cobradors. — Exactament, exactament. ¿I vostès vol dir que no fan cara d'humils atracadors?

Atracadors. — Miri, si en fem cara que fins ho som i tot.

Cobradors. — ¿Si tenim un ull, punyeta!... (Riuen).

Atracadors. — ¿I quant porten avui, si no és indiscreció?

Cobradors. — Unes cinc mil pessetes; no veuen que no es fa res...

Atracadors. — ¿Cinc mil pessetes? Ens les quedarem, vaja.

Cobradors. — Si volen els hi enviarem.

Atracadors. — No val la pena. Si es tractés de trenta mil pessetes, encara!

Els saquets de plata arrepenjats a les espatlles dels cobradors passen ràpidament a les

espatlles dels atracadors, segueixen unes barretades respectuoses i els cobradors cuiten a donar-ne part al senyor Ibáñez mentre els altres s'allunyen amb un magnífic automòbil de propietat.

Volen res més fàcil? ¿Es que pot exigir-se un atracament més correcte, pràctic i familiar a l'ensens?

L'afer es bell i dens per a ésser tractat amb major atenció i riquesa de matisos, però, ens guardarem de fer-ho com d'escaldar-nos per diversos motius, el més important dels quals és el de no aigualir el molt possible èxit editorial d'un dels cobradors en qüestió, el qual, segons pròpia confessió, es proposa escriure'n un llibre titulat: *La tècnica del atracado en quinze dias.*

L'atracat. — Esperin! Ara els ensenyaré el certificat com ja m'han atracat dues cantonades més amunt!

Competències deslleials

«El Diluvio» parodia «El Be Negre»

Hi han setmanes que EL BE NEGRE ens el donen fet. Si no fos que som gent treballadora i amiga de complir, no tindríem altra feina que agafar les tisores i tras, tras, tras, aquest vull, aquest no vull, retallar la premsa de Barcelona fins a tenir EL BE NEGRE omplert. Però ja hem dit que erem honestos.

De totes maneres, no tindríem perdó de Déu si silenciéssim l'interviu amb Aurea de Sarrià que va publicar «El Diluvio» del dia 13, intervü que depassa les possibilitats materials de les *Ovelles esgarriades*, per tractar-se no ja d'una ovel·la, sinó d'un veritable marrà.

El periodista autor de l'intervü, comença per meravellar-se del pis de la senyora Aurea i diu que no sap si admira més la distribució o la gentileza versallesca de su dueña, la walkiria majestuosa de Aurea de Sarrià, compendio del más acabado de los refinamientos.

Una walkiria versallesca, per començar, no està malament!

Quando penetramos en la acogedora estancia, un hilito amable, el de siempre que hemos ido, inunda nuestro ser de algo íntimo que hemos dado en llamar confianza y que nos impulsa a obrar como en nuestra propia casa.

¿Però que diable deu fer aquest sant home a casa seva? De moment, Aurea de Sarrià s'ale a mi encuentro con son-

risa de diosa y además acogedor de gitana zalamera. Apretones efusivos de mano, cambio de sonrisas, y ya en plena posesión de la cordialidad, nos sentamos, previa invitación de la blonda Aurea, sobre muelles cojines atreídos de una mesita. Más que para hablar de temas artísticos, parece que es una reunión de políticos orientales.

La reunió de políticos orientales en qüestió, segons confessa, abans l'autor de l'article, la componen ell, el fotògraf Font, el depuradq dinámico poeta Ambrosio Carrión i senyora, i l'Aurea de Sarrià.

Després d'aquest pròleg, vé l'intervü net i pelat. Aurea de Sarrià explica sopars de duro poético-musicals, i finalment: —Ahora mismo, si Carrión no tiene inconveniente, recitaré alguna de dichas poesías.

Ambrosio Carrión rompe la monotonía de su actitud mística y se traslada al piano, siempre silencioso y meditativo. ¿El piano o en Carrión?

Aquí, l'articulista posa tres estrelletes, fa un sospir, i declara:

Las nueve de la noche nos recuerdan la prosaica obligación cotidiana ineludible que nos espera. Nos obliga a descender del elevado picacho espiritual en que nos hallamos.

Camino de la Redacción, pensamos con regodeo en la sesión que nos ha dado Aurea de Sarrià, la artista dinámica, casi incomprendida en su tierra. En Ambrosio Carrión, el poeta de la exultación y la emoción estética.

Merecen el triunfo, y si no lo consiguen, peor para nosotros, que no habremos sabido elevarnos. M. SERRA-CRESPO

Realment, no es pot negar que vivim en el millor dels mons possibles.

Per eficaciació dels lectors i per abreviar la feina del «manager» Carrión, publiquem a continuació una llista bastant completa dels millors adjectius que el senyor Serra-Crespo dedica a l'imperial Aurea de Sarrià en l'article que ens ocupa.

- Són els següents:
- Gentil.
 - Versallesca.
 - Walkiria majestuosa.
 - Compendio del más acabado de los refinamientos.
 - Soberbia.
 - Diosa.
 - Gitana zalamera.
 - Balarina.
 - Blonda.
 - Gentil.
 - Dinámica.
 - Casi incomprendida.

Déu els cria...

Era fatal. L'Utrillo junior ha estat nomenat secretari d'en Paquito Madrid. No podia acabar d'altra manera.

Hi ha gent que neixen amb el destí dibuixat al front, i el d'aquest parell d'amics nostres era clar i net com una patena. Una de dues: o en Paquito Madrid acabava de secretari de l'Utrillo junior, o l'Utrillo junior d'en Paquito Madrid.

La providència, sempre sàvia, ha decidit la segona solució, sens dubte per respecte a la diferència d'anys, ja que no existia la de la intel·ligència.

Tot anirà bé, mentre no es compleixi la profecia segons la qual existeix el perill de que l'Utrillo junior no sigui sinó que es mengi l'erba sota els peus del Paquito.

Amb motiu de les festes, el pròxim número d'El Be Negre sortirà dimecres.

Servei meteorològic d'«El Be»

Situació general atmosfèrica d'Europa a les set d'avui.

Segueixen les inundacions i les pluges grasses a tot Europa. A Barcelona, el riu Besòs, acèrrim partidari de la llei seca, ofereix en l'actualitat un efecte imponent i erconfortant alhora, car, a flor d'aigua i a semblança dels tapisos «roulants» dels magatzems «Le Louvre», hom veu transitar-hi perianes, paraigües, calaixeres, Xiraus Palaus, cuines econòmiques, llits, premis Crexells, escales de cargol i Lluïsos Capdeviles. On el temporal ha estat més violent és a Venècia, puix segons dades facilitades per l'Agència Fabra, tots el scarers han restat completament inundats.

A París i Londres l'espesa boira que s'hi ha registrat darrerament ha permès sortir al carrer al senyor Grisó a fer l'aperitiu, sense poder ésser identificat per la policia.

El temporal a la mar és extraordinàriament violent, obligant els vaixells a tocar constantment la sirena en diversos idiomes.

A Ginebra el cel és relativament serè, però en canvi de temporal en tenen per donar i per vendre. Les boires baixes de l'Europa Central, a la Borsa de París s'han arribat a pagar a 96. Trobem que no són pas tan baixes que diguésim...

TOSTADERO - CAFÉ - RESTAURANT

Plaça de la Universitat, 5 - Telèfon 34842

TARDA I NIT

Grans Balls familiars per concurs d'orquestrcs

—On va senyor Macià?
—A prometre.
—Encara més?

(Els diputats catalans han promès llurs càrrecs)

Freixenet

Caves a

Sant Sadurni de Noya

I UN BE!

Els sense feina han sollicitat la jornada de les vuit hores.

Josep M.ª de Segarra s'ha compromès a treure la grossa de Nadal.

El nen Utrillo es vol casar amb una filla del doctor Aiguader.

El senyor Josep M.ª Tallada s'ha après de memòria el dcmicili de tots els Xiraus Palaus.

Els Rubions s'han fusionat amb els Tudurins.

Aurea de Sarrià i Ambrosio Carrillon assagen un melodrama d'aquest darrer.

Les males llengües, però, fan córrer: que més aviat es tracta d'un «carbògrama».

En Bru Jardí, del qual se n'han escrit i dit tantes de coses al marge de la seva fotogènia, acaba d'ésser contractat per la Paramount.

Amb motiu de les pròximes festes de Nadal, en Lacandrito Lerroux reprisarà aquell número tan clàssic i popular que consisteix a menjar-se el pavo republicano.

En Laureà Dalmau ha rebut temptadores proporcions per a deixar-se embalsamar.

En Bertran de Quintana fa la guerra a la guerra

El senyor Bertran de Quintana, en la cruenta guerra que té declarada a la guerra, ha donat una conferència contra la guerra (no contra la guerra a la guerra, sinó simplement contra la guerra o sigui a favor de la guerra contra la guerra) a l'Associació de Joves Cristians. Sembla que els arguments emprats són d'un ordre més aviat laic, els quals, sumats als arguments cristians que els Joves Cristians ja tenien, faran dels Joves Cristians uns dels enemics més irreconciliables de la guerra, tan irreconciliables, si més no, com el mateix senyor Bertran de Quintana.

No voldríem pas ésser de la guerra.

QUINA BARRA....!

Sí, noi. Els catalans som uns «trufos». L'Estatut encara és calent; acabem d'estrenar un Parlament amb diputats de debò, i té, ja anem per una altra cosa.

Ara volem apuntar-nos un altre «tanto» amb la nova barra d'afaitar Blancador. Quina barra! És la millor de totes, sí, senyor, de totes, i al mateix preu. Apa! cap a la botiga a cercar-la de seguida, que per tothom n'hi haurà.